

HOOFDSTUK 1

Ik heb met hem gepraat! Hij heet Illias, en hij is zo knap, dat wil je niet weten. Hij zei dat ik mooi was! Dus hij keek toch naar mij... Jippie! Ik wist helemaal niet wat ik moest zeggen, dus ik moet snel even wat onderwerpen bedenken voor als hij belt. Dat ik competitie zwem? Nee, te suf. Misschien moet ik vanavond naar het journaal kijken, dan heb ik wat interessants te vertellen. Nou ja, wie weet belt hij wel helemaal niet...

Vier uur, eindelijk! Met een diepe zucht sloeg Maartje haar boek dicht. Waarom was de laatste les van de dag altijd zo saai? Vandaag was het nog erger geweest dan normaal. Het leek wel alsof de klok in het lokaal Maartje had willen pesten. Langzamer dan ooit had de wijzer zich bewogen. Net toen ze er geen vertrouwen meer in had, was de bel gegaan.

Maartje stootte Jessica aan, die nog druk in haar agenda schreef. 'Kom op joh,' zei ze. 'Schiet eens een beetje op.'

Jessica keek op. 'Wacht even, Maartje van Soest,' antwoordde ze. 'Even het huiswerk opschrijven. Jij kunt het je misschien niet voorstellen, maar sommige mensen moeten hard werken.'

Maartje lachte. 'Jij gaat net zo makkelijk over als ik.' 'Wat een vertrouwen heb je toch in me.' Jessica legde haar pen neer en rekte zich uit. 'Waarom heb je eigenlijk zo'n haast?'

Maartje haalde haar schouders op. 'Zomaar,' mompelde ze. Ze voelde hoe haar nek langzaam rood kleurde. Waarom kreeg ze niet gewoon van die kleine blosjes op haar wangen als ze verlegen was? Nee hoor, zij kreeg grote, oncharmant rode vlekken in haar nek. Gelukkig keek Jessica niet meer naar haar en was ze druk bezig haar tas in te pakken.

Maartje had wél een reden om snel naar buiten te willen, maar dat wilde ze niet aan Jessica vertellen. Al een paar dagen hing er een jongen rond op het schoolplein. Hij zat niet bij haar op school, wist ze. Hij had staan praten met een paar jongens uit haar klas. Ongelooflijk knap was hij, met donker, golvend haar en zwoele ogen. Er was iets mysterieus aan hem. Misschien kwam het doordat hij niet zo wild en luidruchtig deed als die kin-

derachtige

jochies uit haar klas. Een paar keer had ze gedacht dat hij naar haar keek. En het had gevoeld alsof hij precies wist wat ze dacht.

Maar ze had zichzelf direct streng toegesproken.

Natúúrlijk keek hij niet naar haar. Het was vast Jessica naar wie hij keek. Iederéén keek altijd naar Jessica.

Van opzij nam Maartje haar vriendin op. Die propte net een halve boterham in haar mond. Zelfs zó was ze nog knap, dacht Maartje jaloers. Ze had de blonde krullen en blauwe ogen die Maartje haar hele leven al wilde hebben. Zijzelf was lang en slungelig. Jessica zei altijd dat ze jaloers was op haar lange bruine haar, maar Maartje geloofde er niks van. Met haar gezicht was niks mis, maar om nou te zeggen dat ze mooi was... Nee. 'Hé jongens, wacht op mij!' klonk het achter ze.

Steunend kwam Eline aangelopen, een zware tas onder haar arm. 'Wat een hel was scheikunde weer,' klaagde ze.

'Tja, meisje,' zei Jessica vrolijk. 'Ik heb geen medelijden met je. Jij hebt zelf gekozen voor dat suffe Natuur en Gezondheid-profiel.'

Maartje luisterde afwezig naar het gesprek van haar vriendinnen. Zou hij er weer zijn? En zou hij naar haar kijken? Ongeduldig wachtte ze tot Jessica en Eline klaar waren om naar buiten te gaan. Nadat ze eindelijk hun jassen uit hun kluisjes hadden gehaald, liep Maartje zonder iets te zeggen achter ze aan naar buiten.

‘Wat ben je stil, Maartje.’ Eline keek haar aan, haar ogen rond achter haar kleine bril. ‘Ben je ziek?’ Zonder naar haar antwoord te luisteren praatte ze door. ‘Je moet echt oppassen, hoor. Er schijnt griep te heersen. Mijn tante heeft het ook. Die ligt al dagen op bed. Als het maar niet zo’n eng griepvirus is, dat de hele bevolking in één keer uitschakelt.’

Maartje zuchtte. Kon Eline niet héél even haar mond houden? Altijd maar dat gezwets. Om eerlijk te zijn vond Maartje Eline af en toe behoorlijk vervelend. Ze had altijd overal een mening over. Op zich geen probleem, behalve dat Eline die mening aan iedereen verkondigde, ook aan mensen die het níet wilden horen.

Hij was er niet. Onopvallend speurde Maartje het schoolplein af, maar ze wist dat het geen zin had. Hij was er niet, dat had ze direct gevoeld. Ze kon zichzelf wel schoppen om de teleurstelling die ze voelde. Wat had ze verwacht? Dat hij klaar zou staan om haar smachtend aan te kijken? Langzaam liep ze achter Jessica en Eline aan naar de houten bankjes bij het hek, waar de bovenbouwklassen na schooltijd altijd rondhingen.

‘Hé Maartje,’ riep Dennis van een afstand. ‘Kom eens hier!’ Verbaasd hield Maartje even haar pas in. Dat was een nieuwe ontwikkeling. Alleen in uiterste nood richtte Dennis het woord tot haar of haar vriendinnen.

Dennis kon, voor zover Maartje wist, alleen maar interesse opbrengen voor voorwerpen met een motor. Ook al was hij nog lang geen achttien, hij had het altijd over auto’s. Eén van zijn favoriete uitspraken was: ‘Die auto trekt op als een beest!’ Eline kon hem fantastisch imiteren, vooral de schakelbewegingen en motorgeluiden waarmee Dennis zijn verhalen opluisterde.

Dennis zat in zijn eentje op een bankje, een stukje van de anderen vandaan. Terwijl haar vriendinnen bij een paar klasgenoten gingen staan, liep Maartje naar hem toe. ‘Wat is er?’ vroeg ze kortaf.

Hij wachtte even met antwoorden, trok eerst op zijn gemak zijn leren jas recht. 'Je hebt een bewonderaar,' zei hij toen. Hij glimlachte, waardoor zijn gezicht nóg breder werd, en zijn kleine ogen bijna verdwenen. 'Goh. Interessant.' Maartje probeerde de kriebel in haar buik te negeren. Hoorde Dennis ook niet bij het groepje waar 'hij' de afgelopen dagen mee stond te praten? Ze wilde niet te happig overkomen, die voldoening gunde ze hem niet. 'Was dat het? Dan ga ik weer.' 'Wil je niet weten wie je bewonderaar is?' Dennis keek teleurgesteld. 'Nou, vooruit dan maar. Om jou een plezier te doen.' 'Drie keer raden. Ik geef je een hint: hij rijdt in een superflekse auto.' 'Die optrekt als een beest, zeker?' Maartje wilde al weer weglopen. 'Hoe weet je dat?' Dennis leek oprecht verbaasd. Het volgende moment keek hij langs haar heen en sperde zijn ogen wijder open. Met een grijns zei hij: 'Is dat even toevallig...'

Al voordat ze zich helemaal had omgedraaid, wist Maartje wie ze zou zien. Hij was vlakbij. Kalm kwam hij aangeslenterd, zijn handen in de zakken van zijn gebleekte spijkerbroek. Nu kon ze zich niet meer vergissen. Hij keek naar haar. En hoe! Zijn donkere ogen waren strak op haar gezicht gericht. Bijna in trance zag Maartje hem op zich aflopen.

In de verte hoorde ze Dennis zeggen: 'Maartje, dit is Illias. Illias, dit is Maartje.'

'Hoi,' zei hij.

'Hoi.' Het kwam er piepend uit. Ze voelde hoe haar nek weer rood werd. Gelukkig had ze een sjaal om. Ze kon alleen maar naar zijn mond kijken. Volle lippen had hij, en witte tanden. Hij zei iets, ze wist het bijna zeker. 'Sorry,' stamelde ze. 'Wat zei je?'

'Alles goed?' vroeg hij. Hij glimlachte alsof hij precies

wist waar ze aan had gedacht.
'Ja hoor... met jou?' Hij knikte alleen maar.
Het was even stil. Maartje probeerde te bedenken wat ze kon zeggen. Iets grappigs, iets gevats. Maar haar hoofd was helemaal leeg.
Illias leek zich niet ongemakkelijk te voelen bij de stilte. Hij keek haar aan, heel serieus. Maartje werd er verlegen van, maar kon haar blik niet afwenden. Zijn halflange haar glansde. 'Je bent mooi, weet je dat?' zei hij zacht.
'Mag ik je telefoonnummer?'
'Zei hij dat écht?' Met een zwoele stem herhaalde Jessica: "'Je bent mooi, weet je dat?'" Wat een slijmbal!
Ze gaf Maartje lachend een duw. 'En? Heb je je telefoonnummer
gegeven?'
Een beetje verdwaasd keek Maartje voor zich uit. 'Ik geloof het wel, ja.'
Met zijn drieën liepen ze richting het fietsenhok. Zodra Illias was weggelopen, waren haar vriendinnen op haar afgestormd om alle details te horen.
Jessica maakte een vreugdedansje. 'Maartje heeft sjahans, Maartje heeft sjahans!' zong ze.
Eline keek aanzienlijk minder enthousiast. 'Zou je dat nou wel doen?' vroeg ze zuinig. 'Je kent hem helemaal niet. Straks blijkt hij een seriemoordenaar te zijn, die met een bijl onschuldige meisjes in elkaar hakt.'
Jessica keek haar boos aan. 'Zit niet zo te zeiken, Eline. Ik vind het hartstikke leuk voor Maartje! Die kan wel een verzetje gebruiken.'
Dankbaar keek Maartje haar beste vriendin aan. Maar terwijl ze haar fiets pakte, voelde ze de bezorgde blik van Eline in haar rug prikken.

HOOFDSTUK 2

Maartje rook de geur van knoflook en kruiden al voordat ze het tuinpad opreed. Breed glimlachend zette ze haar fiets in de schuur. Een knoflookgeur betekende dat haar vader er al was, en dat gebeurde niet zo vaak. Als Michel op tijd thuis was, kookte hij altijd uitgebreid - het liefst met zoveel mogelijk knoflook. Ontspannend voor de ziel, noemde hij dat.

Maartje kon zich er niets bij voorstellen. Wat ontspande een mens nou meer dan een kant-en-klaar maaltijd in de magnetron zetten? Ze moest er niet aan denken dat ze elke keer als haar vader laat moest werken, zélf een maaltijd moest maken. De held die de magnetron had uitgevonden, verdiende een lintje.

Binnen gooide ze haar tas op de grond en liep direct door naar de woonkamer. Aan de grote houten tafel zat Ellen, gebogen over een stapel papieren. Ze keek op en glimlachte. 'Ha die Maartje! Ben je klaar voor je vaders beroemde kip à la knoflook?'

'Oh nee,' kreunde Maartje. 'Dat wordt morgen weer de hele dag stinken.' Ze ging op de stoel naast Ellen zitten. 'Wat ben je aan het doen?'

Ellen klopte op de papieren. 'Volgende week moeten we een presentatie geven voor een mogelijke klant. Als het goed gaat, halen we een grote vis binnen.'

'Spannend.' Maartje gaapte demonstratief.

Ellen keek haar streng aan. 'Doe niet zo flauw, Maartje. Het zou echt goed zijn voor het bureau als we deze klant krijgen.'

'Het zal wel.' Maartje weigerde om net te doen alsof ze enthousiast was. Ze wist precies hoe het zou gaan.

Michel zou er alles aan doen om de klant binnen te halen. Ze zou haar vader en Ellen de komende tijd nauwelijks zien, nog minder dan normaal.

Ze wist ook dat het geen zin had om erover te klagen.

‘Ik heb nu eenmaal een eigen bedrijf,’ zou Michel zeggen. ‘Als ik mijn best niet doe, gaan andere reclamebureaus er met de klanten vandoor.’ Als Michel over zijn klanten sprak, kon Maartje de hoofdletters horen. De Klanten waren heilig voor hem. Maartje had een grondige hekel aan De Klanten.

‘Hallo dochter.’ Michel kwam de woonkamer binnen. Hij had een groot paars schort om, een spatel in zijn hand en zag er belachelijk uit. Hij is zeker bang dat zijn designerkleding vies wordt, dacht Maartje zuur. Maar ze moest toch lachen toen Ellen probeerde de strik van het schort los te maken en Michel haar in de houdgreep nam.

Die twee waren best leuk samen, moest Maartje toegeven. Ellen werkte voor Michel. Maar ze was ook al twee jaar lang zijn ‘soort-van-vaste’ vriendin. Waarom hun relatie niet ‘vast-vast’ was, begreep Maartje nog steeds niet. Michel wilde zich niet vastleggen, zei hij. Daar kreeg hij het benauwd van. Maartje verklaarde hem voor gek. Ellen was leuk en best hip. Voor iemand van haar leeftijd dan. Wat dat betreft paste ze wel bij Michel. Die probeerde er ook altijd jong en trendy uit te zien, met zijn Calvin Klein-pakken en sneakers. Zijn grootste verdriet was zijn terugtrekkende haarlijn. ‘Ik heb zo’n groot voorhoofd,’ klaagde hij vaak.

Michel onderbrak haar gedachten. ‘Over een uur gaan we eten. Kun je mooi nog even aan je huiswerk.’

‘Kom op, pap,’ protesteerde Maartje. ‘Ik heb bijna geen huiswerk. Mag ik even televisie kijken?’

‘Niks daarvan. Anders werk je maar vooruit. Voor Frans had je bij de vorige repetitie maar een zeven, daar kun je nog wat aan doen.’

‘Je bent de enige vader van de hele school die de cijferlijst van zijn kind uit zijn hoofd weet,’ snauwde Maartje.

‘Wees blij dat ik zo met je meedenk.’ Michel kapte de discussie af door zich om te draaien en de keuken in te

lopen. Maartje probeerde een zielige blik naar Ellen, maar die bladerde nadrukkelijk in haar papieren. Er zat niks anders op, besloot Maartje. Ze stond langzaam op om haar tas uit de gang te pakken.

Een uur later was ze nog geen steek verder gekomen. Geen enkel Frans woordje had ze geleerd, geen opdracht gemaakt. Het enige wat ze had gedaan, was stiekem heel kort in haar dagboek schrijven. Haar gedachten bleven steken op één onderwerp. Illias.

Terwijl ze net deed alsof ze zich op haar boeken concentreerde, stelde ze zich voor hoe hij eruit had gezien.

Hij had dure merkkleding aan gehad, bedacht ze. En die stond hem goed.

Maar waar ze vooral aan moest denken, was zijn intense blik. En dan die zin... Je bent mooi, weet je dat... Als ze het zo in haar hoofd herhaalde, klonk het als een zin uit een fout zwijmelromannetje. Maar op het moment zelf had het heel mooi geklonken.

Ook tijdens het eten kon Maartje zich niet concentreren. Niet dat het nodig was - het gesprek ging toch over De Klant. Ellen had een 'revolutionair' plan bedacht voor de presentatie en haar vader wilde er alles over weten.

Illias. Mooie naam ook. Was dat niet iets Grieks?

Maartje nam zich voor om het op te zoeken op internet zodra ze de kans had. Zou hij bellen? Ze durfde er niet op te hopen.

Opeens merkte ze dat het stil was aan tafel. Alsof ze zich na afloop van een film in de bioscoop weer langzaam bewust werd van haar omgeving, keek Maartje om zich heen. Michel en Ellen keken haar nieuwsgierig aan. 'Jij was ver weg!' zei Ellen. 'Waar zat je aan te denken?' 'Oh, niks bijzonders,' zei Maartje snel. 'Aan een repetitie die we volgende week hebben voor geschiedenis.'

Michel trok zijn wenkbrauwen op. 'Een repetitie?'

Waarom zei je dat net niet?’

Omdat ik het net heb verzonnen, dacht Maartje.

‘Vergeten,’ zei ze.

Michel zette zijn strenge stem op. ‘Dan zou ik maar hard aan de slag gaan.’

‘Ik haal het heus wel. Ik heb altijd goede cijfers voor geschiedenis.’ Maartje merkte dat ze boos begon te worden.

Haar vader legde zijn vork neer en begon de borden op elkaar te stapelen. ‘Dat komt doordat ik je aan het werk zet. Blijkbaar heb je dat nodig. Na het eten ga je gelijk naar boven om te leren.’

‘Maar vanavond komt Notting Hill op televisie.’ Hoe kwam ze hier onderuit?

‘Geen gemaar! Als je later een goede baan hebt, ben je me dankbaar.’

Nu was Maartje echt boos. ‘Waar bemoei je je eigenlijk mee? Die ene keer dat je thuis bent, denk je gelijk dat je van alles over me kunt zeggen. Ik red het de rest van de tijd toch ook in mijn eentje?’

Michel was rood geworden. ‘Zo’n toon wil ik nooit meer van je horen! Je gaat je huiswerk maken en daarmee uit. Naar boven!’ Gebiedend wees hij naar de trap.

Ellen pakte Michel bij zijn arm en zei zacht: ‘Toe nou, Michel.’

Maartje wist dat het onredelijk was omdat Ellen het juist voor haar opnam, maar ineens was ze ook woedend op haar.

‘Jij moet je erbuiten houden,’ snauwde ze tegen haar. ‘Je bent niet eens de echte vriendin van mijn vader.’

Morgen neemt hij misschien wel een ander mee naar huis!’ En voordat ze de gekwetste blik in Ellens ogen kon zien, stampde ze naar boven.

Boven liet Maartje zich met een plof op haar bed vallen. Ze voelde zich boos, schuldig en zielig, alles door elkaar. Was haar vader eindelijk een keer vroeg thuis,

eindigde de avond in ruzie. Ze stond op om haar computer aan te zetten. Eens zien of er iemand online was om mee te chatten.

Op dat moment hoorde ze het piepje van haar telefoon. Een sms'je. Ze graaide haar mobieltje uit haar tas, haar hart ineens bonzend alsof ze twintig baantjes had gezwommen. Ongeduldig wachtte ze tot het bericht opende. Een onbekend nummer. 'Leuk je te zien vandaag. Morgen weer? XXX Illias.' In één klap was Maartje de woede van een paar minuten daarvoor vergeten. Ze slaakte een Tarzan-kreet en liet zich achterover vallen op haar bed. Hij had ge-sms't!

HOOFDSTUK 3

Het is gebeurd! We hebben gezoend! In zijn auto. Het was zoooo heerlijk... Ik ben nog nooit zo gelukkig geweest. Ik kan het bijna niet geloven, maar hij vindt mij ook leuk!! En weet je wat het allerliefste was? Vlak voordat hij me thuis afzette, gaf hij me een gouden ringetje... Hij zei: 'Iedereen moet zien dat jij nu van mij bent.' Oh, ik ben zo blij!

‘Wil je eindelijk eens ophouden met dat gegrijs? Ik word er gek van.’ Jessica stond met haar armen over elkaar naast de kluisjes op Maartje te wachten. ‘Het lijkt wel alsof je iets te hard op je hoofd bent gevallen.’ Maartje grinnikte. ‘Sorry. Ik kan er niet mee ophouden.’ ‘Nou, ik zou toch een ander gezicht trekken. Anders denkt die minnaar van je zo meteen nog dat je een idioot bent.’

Een goed punt, realiseerde Maartje zich. Ze probeerde haar gezichtspieren te ontspannen, maar haar mondhoeken weigerden uit hun glimlachstand te komen. De hele dag al was ze zo blij, dat ze niet kon ophouden met lachen. Illias had ge-sms't, en zo zou ze hem zien... Jessica bekeek de pogingen van Maartje om niet te lachen met een medelijdende blik. ‘Ach, geef het maar op. Het lukt je toch niet. Dan zie je er maar uit als een verliefd kalf.’

Met zijn tweeën liepen ze naar buiten. Maartje was stiekem blij dat Eline nog les had. Ze had weinig gezegd toen Maartje die ochtend uitgebreid vertelde over het sms'je van Illias. En ook in de pauze, toen Jessica en Maartje alle scenario's voor de middag doornamen, was ze ongewoon stil geweest. Het enige wat ze had gemompeld was: ‘Je bent wel erg goed van vertrouwen.’ Gelukkig had Jessica die opmerking weggelachen. Daar stond hij. Net als de dag ervoor had hij zijn handen in zijn zakken, en keek hij haar strak aan terwijl ze

op hem afliep. Hij leek zich er niet eens van bewust dat er iemand naast haar liep.

‘Hoi,’ zei hij toen ze voor hem stonden. Kort knikte hij naar Jessica, om direct zijn blik als een laserstraal weer op Maartje te richten. Die keek bijna hulpeloos terug. Jessica blikte van de een na de ander. ‘Ahum,’ zei ze. ‘Ik geloof dat ik teveel ben. Maartje, tot morgen.’ Maartje voelde zich schuldig, maar ze kon haar blik niet afwenden van Illias. ‘Tot morgen,’ zei ze zacht.

Zijn glimlach kwam bijna als een bevrijding. ‘Heb je zin om een stukje te gaan rijden?’ vroeg hij.

‘Rijden? Op een scooter?’ Maartje moest er niet aan denken. Veel te koud en winderig. Illias lachte. ‘Nee, in mijn auto.’ Ineens herinnerde Maartje zich de bewonderende woorden van Dennis over de auto van Illias. ‘Eh, ja. Waarom niet,’ antwoordde ze.

Zodra ze de auto zag, begreep ze gelijk waarom Dennis zo onder de indruk was. Ze wist niet veel van auto’s.

Maar zelfs zij kon zien dat die van Illias duur en nieuw was. Hij was groot en glom als een gek. Toen Maartje instapte, zag ze dat de bekleding van beige leer was. In zo’n auto had ze nog nooit gezeten.

Ze zeiden allebei niks tijdens de rit. Maartje probeerde een goede openingszin te bedenken, maar ze kon nergens op komen. Hoe langer de stilte duurde, hoe zenuwachtiger ze werd. Ze keek onopvallend naar Illias. Die zag er heel ontspannen uit terwijl hij schakelde en stuurde.

Pas toen de auto stilstond, merkte Maartje waar ze naartoe waren gereden. Ze stonden op de grote parkeerplaats bij het strand. Het was een doordeweekse dag, en koud. Toch liepen er veel mensen op het zand, hun hoofden gebogen tegen de wind.

Toen ze naar Illias keek, zag ze dat hij zijn ogen op haar mond had gericht. Direct werd die kurkdroog. Zou hij haar gaan zoenen? Ze wist eigenlijk niet of ze dat al

wilde. Niet dat het haar eerste keer was - dat niet. Maar ineens flitste de waarschuwing van Eline door haar hoofd. Stel dat hij een bijmoordenaar was? Of een verkrachter?

Weer leek het alsof hij precies wist waaraan ze dacht, want hij keerde zijn hoofd af en begon over iets heel onschuldigs. 'Waar woon je?'

Maartje was opgelucht dat de spanning was gebroken, maar op een rare manier ook teleurgesteld. 'In de Vogelwijk.'

Nu moest zij iets vragen. 'Eh, zit jij ook nog op school?' Illias lachte kort. 'Nee, dan kon ik deze auto niet betalen. Ik werk bij mijn oom, die heeft een importbedrijf in de stad.'

'Goh. Hoe oud ben je dan?' Hij zag er nog zo jong uit, met zijn gladde huid en zwarte haar.

'Eenentwintig. En jij?'

'Ik ben vijftien, maar over drie maanden word ik zestien.' Vijf jaar verschil, dacht Maartje. Dat was niet niks. 'Je lijkt veel jonger dan eenentwintig.'

Hij tuitte zijn lippen en trok een bedenkelijk gezicht.

Wauw, dacht Maartje. 'Dank je. Denk ik,' zei hij uiteindelijk.

'Het is een compliment,' zei ze haastig. 'Al zou ik liever net zo oud zijn als jij. Geen gezeur aan mijn hoofd over huiswerk en school. Lijkt me heerlijk.'

Ze vertelde over de ruzie die ze de dag ervoor met haar vader had gehad. Maar ze zei niets over de opmerking die ze tegen Ellen had gemaakt. Eigenlijk schaamde ze zich er nog steeds voor. Vanochtend waren Ellen en Michel al weg geweest toen Maartje naar beneden kwam - ze had bovenaan de trap staan luisteren totdat de voordeur werd dichtgetrokken.

'Je vader klinkt als een echte tiran,' zei Illias toen ze klaar was met haar verhaal.

'Dat valt wel mee, hoor.' Maartje voelde vreemd genoeg de behoefte om haar vader te verdedigen. Hij was dan

misschien wel een tiran, maar alleen zij mocht dat hardop zeggen.

‘Hij vertrouwt je niet,’ zei Illias fel. ‘Je zit toch op de havo? Dat is toch heel erg goed?’

‘Mijn vader had liever gewild dat ik direct door was gegaan naar het vwo,’ legde Maartje uit. ‘Hij denkt dat ik mijn talenten verspil op de havo.’

‘Wat een onzin.’ Illias leek echt boos. ‘Het is wel duidelijk dat hij liever met zijn werk en die vriendin bezig is.’

Misschien heeft hij wel gelijk, dacht Maartje. Maar ze schudde de gedachte van zich af.

‘En je moeder dan?’ vroeg Illias. ‘Heeft die er niks over te zeggen?’

Maartje kreeg ineens zin om te huilen. ‘Mijn moeder woont in Limburg. Met haar nieuwe vriend en hun twee kleine kindjes. Die heeft wel wat anders aan haar hoofd.’ Ze liet haar hoofd hangen, durfde hem niet aan te kijken. Opeens voelde ze dat hij zijn arm om haar heen legde. Haar hart begon weer als een gek tekeer te gaan. Hij trok haar naar zich toe, totdat haar gezicht tegen zijn leren jas lag. ‘Arme Maartje,’ zei hij.

Voorzichtig sloeg ze ook haar armen om hem heen, en zo bleven ze zitten.

Hij is zo bezorgd om me, dacht Maartje. En dat terwijl hij me nog maar net kent.

Net op het moment dat ze zich helemaal ontspande, duwde hij haar zacht van zich af. ‘Ik heb iets voor je,’ zei hij. ‘Een cadeautje.’ Hij graaide in zijn jaszak en haalde er een piepklein, tasje uit. ‘Maak maar open.’

Maartje keek hem aan, haar ogen opengesperd. Ze had nog nooit een cadeautje gehad van een jongen. Snel ritste ze het tasje open. Er zat een klein gouden ringetje in.

‘Wauw,’ fluisterde Maartje. ‘Dankjewel. Wat mooi!’

‘Nu ziet iedereen dat je bij mij hoort,’ zei hij tevreden.

Zonder erover na te denken bracht ze haar gezicht naar

het zijne om hem een zoen te geven op zijn wang. Maar net op het laatste moment draaide hij zijn hoofd. Ze voelde zijn lippen al voordat ze die van haar raakten.